

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. С.З., 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър М. Х.

Членове: Румяна Ат. Танева
Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Антонина Д. Динева Н.а
като разгледа докладваното от Димитър М. Х. Въззивно търговско дело № 20225501000500 по описа за 2022 година

Обжалвано е решение № 651/15.07.2022 г., постановено по гр.д № 961/2022г. на Районен съд - С.З., с което е признато за установено, че С. Н. Н. дължи на „С.“ ЕООД сумата в размер на 10 000 лв., представляващи неизплатено задължение по Запис на заповед от 09.08.2021 г. ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за изпълнението на което е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК.

Въззивникът С. Н. Н. излага съображения за неправилност на решението, като е направено искане същото да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което да бъдат отхвърлени исковете. Няма искания по доказателствата. Претендират се разноси пред двете инстанции.

В законоустановения срок е постъпил отговор от въззиваемия „С.“ ЕООД, с който се взема становище, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, правилно и законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Няма искания за събиране на доказателства. Претендират

се разносните пред настоящата инстанция.

Окръжен съд – гр. С.З., в настоящият състав, след като обсъди данните по първоинстанционното и въззивното производства, намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Ищецът „С.“ ЕООД моли съда да постанови съдебно решение, с което да приеме за установено по отношение на ответника С. Н. Н., че същия дължи на „С.“ ЕООД сумата от 10 000 лв., представляваща неизпълнено задължение по Запис на заповед от 09.08.2021 г. Моли съда да им бъдат присъдени разносните по делото.

В законоустановения срок по делото е постъпил отговор от ответника С. Н. Н., с който заявява, че счита предявеният иск за процесуално допустим, но неоснователен, като излага подробни съображения.

Видно от представения в оригинал запис на заповед, издаден на 09.08.2021г. в гр.Р., приложен по ч.гр.дело № 5007/2021г. по описа на Районен съд - С.З., ответникът С. Н. Н. в качеството си на издател на записа на заповед, безусловно и неотменимо, без протест, се е задължил да плати на ищеца „С.“ ЕООД, сумата от 10 000лв. на падежа - 31.08.2021г.

Видно от приложеното ч.гр.дело № 5007/2021г. по описа на Районен съд - С.З., съдът е издал заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК № 1851/04.11.2021г. и изпълнителен лист, по силата на които е разпоредено длъжника С. Н. Н. да заплати на заявителя „С.“ ЕООД сумата от 10 000лв. за главница, представляваща неизплатено задължение по запис на заповед от 09.08.2021г., ведно със законната лихва от 02.11.2021г. до изплащане на вземането, както и сумата 780 лв. - разноси по делото. В срока по чл.414 ГПК е депозирано писмено възражение от длъжника. В законоустановения срок по чл. 415, ал. 1 от ГПК заявителя е предявил настоящия иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК за установяване съществуване на вземането му против длъжника.

По делото не е спорно, че С. Н. Н. и ищеца "С." ЕООД се намирили в

трудоваправни отношения, по силата на Трудов договор № 5/03.01.2017г., като ответникът заемал длъжност търговски агент в дружеството.

Не е спорно, че на 10.08.2021г., трудовото правоотношение на ответника е прекратено със Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ.

От свидетелските показания на свидетеля Петя Динева се установява, че през лятото на 2021г. е работила в „С.“ ЕООД в базата в село К. на длъжност „началник склад“. Същата твърди, че е подписала запис на заповед за 10 000 лева по искане на управителя В.П., който твърдял, че има липси на зърно в базата. Научила от управителя, че С. Н., който по същото време е работил като „търговец“ в „С.“ ЕООД също ще подпише такъв запис на заповед. Същата не е присъствала при подписване на записа на заповед от С. Н. в гр.Р.. Свидетелят Динева твърди, че е уволнена и оспорва уволнението си по съдебен ред.

Свидетелят Николай Б. твърди, че от 06.07.2021г. работи в „С.“ ЕООД като търговски агент. Познава С. Н., тъй като през лятото на 2021г. също е работил там. Свидетелят Б. твърди, че на 09.08.2021г. е присъствал при подписването на записа на заповед от Н. в гр.Р.. В залата в гр.Р. присъствали В.П., Ц.П., П.П. и С. Н.. Заявява, че предмет на разговора е било изнесено зърно от базата в село К., което не е осчетоводено. Твърди, че С. Н. е обяснил на В.П., че изнесеното зърно е продадено на Мелница Х., като същото било 25-30 тона, като е било платено на ръка на С. Н. и сумата, която е получил е 10 000 лева. Свидетелят Б. твърди, че Н. е подписал доброволно записа на заповед за сумата от 10 000 лева. На срещата не е имало заплахи или повишаване на тона.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В настоящия случай, основанийето за издаване на заповедта за изпълнение по чл. 417 ГПК /вземането по която е предмет на настоящия установителен иск/ е издадения от С. Н. Н. запис на заповед от 09.08.2021 г. Поради това съдът следва да извърши проверка дали горепосоченият запис на заповед е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника.

В разпоредбата на чл. 535 от ТЗ изрично са посочени задължителните реквизити, които следва да се съдържат в запис на заповед. Записът на заповед като абстрактна ценна книга на заповед представлява едновременно основание и доказателство за пораждане на паричното вземане в полза на поемателя.

Приложеният по делото запис на заповед, на който ищецът основава вземането си, отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание и е валиден. Съгласно разпоредбата на чл. 535 ТЗ записът на заповед следва да съдържа: наименованието "запис на заповед" в текста на документа; безусловно обещание да се плати определена сума пари; падеж; място на плащане; името на лицето, на което трябва да се плати; дата и място на издаване и подпис на издателя. По своята правна същност, записът на заповед е едностранно волеизявление, облечено в законоустановена писмена форма, с посочено в чл. 535 ТЗ съдържание. Съгласно чл. 536, ал. 1 ТЗ, документ, който не съдържа някои от реквизитите, посочени в чл. 535, не е запис на заповед, освен в случаите на ал. 2, 3 и 4. Процесният документ е наименован "запис на заповед" и съдържа това словосъчетание в текста си, издателят е поел безусловно задължение да заплати на поемателя сумата в размер на 10 000 лв., които ищецът претендира в пълен размер, посочени са дата и място на издаване. Падежът е уговорен на определен ден – 31.08.2021 г. и следователно документът удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. Ето защо настоящата съдебна инстанция намира, че записът на заповед от 09.08.2021 г. съдържа всички необходими реквизити посочени в чл. 535 от ТЗ, които са условие за неговата действителност, същият е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу лицето, против което е издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист.

Съгласно разясненията дадени в т. 17 на ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, подлежащото на изпълнение вземане в хипотезата на издаден изпълнителен титул въз основа на несъдебно изпълнително основание- запис на заповед, е вземането по редовен от външна страна менителничен ефект. С въвеждането на твърдения или възражения от поемателя или от издателя за наличието на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото

задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. В тази хипотеза в производството по оспорване на вземането по издадения запис на заповед, на изследване подлежи и каузалното правоотношение при условие, че възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед. По правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си, и които са обуславящи за претендираното, съответно отричаното право - за съществуването, респ. несъществуването на вземането по записа на заповед. Ето защо, когато длъжникът твърди безпаричност на записа на заповед, следва да конкретизира това твърдение, чрез посочване на обстоятелствата, при които длъжникът е издал ценната книга. В този случай тежестта на доказване е на издателя. Но ако длъжника установи сочените от него обстоятелства, свързани с причината, поради която същия е издал ценната книга, тежестта на доказване на съществуването на вземането, преминава върху кредитора, който следва да установи фактите, от които произтича неговото вземане- т.е. пораждаването на задължението и дължимостта му към завеждане на иска. /В този см. решение № 73/01.02.2013 г. по т. д. 870/11 г. на ВКС, I т. о., ТК, решение № 38 от 4.04.2013 г. на ВКС по т. д. № 1165/2011 г., I т. о., ТК постановени по реда на чл. 290 от ГПК/.

Безспорно е, че С. Н. Н. и ищеца "С." ЕООД се намирали в трудовоправни отношения, по силата на Трудов договор № 5/03.01.2017г., като ответникът заемал длъжност „търговски агент“ в дружеството.

В случая ответникът е оспорил материализираното в ценната книга право на „С.“ ЕООД, като е изложил доводи за безпаричност на записа на заповед, поради това, че същият е издаден като обезпечение на отговорността му за възстановяване на констатирани при инвентаризация от ищеца липси, които съставляват каузата (основанието) за поемане на менителничното задължение, но каквито липси същият не е допуснал. Ищецът от своя страна, не е оспорил твърденията на ответника, а връзката между процесния запис на заповед и соченото от С. Н. Н. каузално правоотношение, като причина за издаването му, се установява и от показанията на разпитания по делото свидетел Николай Б.. Ето защо, при положение, че длъжникът по процесния запис на заповед е доказал своите лични възражения срещу ценната книга, а именно - доказал е съществуването на каузално правоотношение между него

и кредитора по записа на заповед и връзката на това каузално правоотношение със записа на заповед, в тежест на ищеца по иска - кредитор по каузалното правоотношение, съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК е да докаже съответно своето изпълняемо вземане - както съществуването му, така и неговия конкретен размер.

По делото е установено, че при направената ревизия в базата на „С.“ ЕООД, фактическите наличности отговарят на складовите записи, видно от Протокол от инвентаризация/физическа наличност по аналитичен код към 11.08.2021г., подписан от Комисия в състав: Ц. П., М. М., П. П., и от него. Поради това следва да се приеме, че „С.“ ЕООД, чиято е доказателствената тежест, не е установил при условията на пълно и главно доказване възникнало в тежест на С. Н. Н. задължение за обезщетяване на вреди, произтичащи от констатирани липси. Ищецът е не е посочил и друга причина, друго каузално правоотношение във връзка, с което е издаден процесният запис на заповед. При това положение по делото е останало недоказано възникването на вземането по обезпеченото със записа на заповед каузално правоотношение, което от своя страна възпрепятства възникването на поетите с процесния запис на заповед менителни права и задължения за ответника С. Н. Н.. Ето защо въззивният съд намира, че предявеният иск от „С.“ ЕООД против С. Н. Н. от „С.“ ЕООД за признаване на установено, че С. Н. Н. дължи на „С.“ ЕООД сумата в размер на 10 000 лв., представляващи неизплатено задължение по Запис на заповед от 09.08.2021 г. ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за изпълнението на което е издадена заповед № 1851/04.11.2021 г. за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч. гр. д. № 5007/2021 г. по описа на Районен съд – С.З. следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е неправилно и следва да бъде отменено, а вместо него постановено друго, с което да бъде отхвърлен предявеният иск от „С.“ ЕООД против С. Н. Н. за признаване на установено, че С. Н. Н. дължи на „С.“ ЕООД сумата в размер на 10 000 лв., представляващи неизплатено задължение по Запис на заповед от 09.08.2021 г. ведно със законната лихва върху сумата, считано от

02.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за изпълнението на което е издадена заповед № 1851/04.11.2021 г. за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч. гр. д. № 5007/2021 г. по описа на Районен съд – С.З. **като неоснователен.**

По отговорността за разноски:

Видно от приложеното ч.гр.дело №5007/2021г. по описа на Районен съд – С.З. длъжникът С. Н. Н. е подал възражение по чл. 414 от ГПК против издадената заповед за изпълнение, в което е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1 800 лв., за което е приложен договор за правна защита и съдействие.

В исковото производство, ищецът „С.“ ЕООД е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Въззивният съд намира, че действията на процесуалния представител се изразяват само в депозиране на възражение по чл. 414 ГПК. В Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не е определен минимален размер на адвокатско възнаграждение за подаване на възражение по чл. 414 ГПК от длъжник срещу издадена заповед за изпълнение. Поради това в случая следва да намери приложение § 1 от ДР на Наредбата, а именно възнаграждението се определя по аналогия. Процесуалното действие на адв. П. К. се изразява в попълване на утвърден образец от министъра на правосъдието с Наредба № 6/20.02.2008 г., който се връчва на длъжника и съдържа указания за попълването му. Това действие може да се приравни по сложност на посоченото в чл. 6, т. 5 от Наредба № 1/9.07.2004 г. – изготвяне на книжа и молби, за което е предвидено минимално възнаграждение в размер на 50 лв. По тези съображения съдът приема, че следва да се намали адвокатското възнаграждение за депозиране на възражение в заповедното производство до сумата от 50 лв. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П. К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС. Поради това минималният размер на адвокатско възнаграждение за депозиране на възражение е 60 лв. с $\text{ДДС } /50 \text{ лв.} \times 20\% = 60 \text{ лв.}$

С оглед изхода на делото „С.“ ЕООД следва да заплати на С. Н. Н. на направените по ч.гр.дело №5007/2021г. по описа на Районен съд – С.З. **разноски в размер на 60 лв.**

По разноските в първоинстанционното производство.

Ищецът „С.“ ЕООД е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от С. Н. Н. на адв. П. К. в размер на 1 800 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 5 000 до 10 000 лв. – 580 лв. +5 % за горницата над 5 000 лв. При спазване на посочените правила в настоящия случай минималният размер на адвокатското възнаграждение е 830 лв. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П. К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П. К. е в размер на 996 лв. с ДДС $/830 \times 20\% = 996 \text{ лв.}/$.

Съдът намира, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което следва да намали претендираното адвокатско възнаграждение до минимално предвидения размер от 996 лв.

С оглед изхода на делото „С.“ ЕООД следва да заплати на С. Н. Н. направени пред първоинстанционния съд разноски за адвокатско възнаграждение **в размер на 996 лв.**

По отговорността за разноски във въззивното производство:

Във въззивното производство С. Н. Н. е направил разноски за държавна такса в размер на 200 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 3 000 лв.

Ищецът „С.“ ЕООД е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от С. Н. Н. на адв. П. К. в размер на 3 000 лв.

В настоящия случай договорът за правна защита и съдействие между С. Н. Н. и адв. П. К. е **сключен на 15.12.2022 г. /лист 41 от в. т. д. № 500/2022 г./**, поради това приложение следва да намери Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално

представителство, защита и съдействие след изменението с ДВ бр.88 от 4.11.2022 г. Разпоредбите на Наредба № 1/2004 г. имат материалноправен характер, поради което приложима е тази редакция на наредбата, която е в сила към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие за съответната инстанция, доколкото на изменението на подзаконовия нормативен акт изрично не е предадено обратното действие./ в този смисъл определение № 782/12.12.2014 г. по ч. т. д. № 3545/2014 г. на II ТО на ВКС, определение № 189/29.05.2014 г. по гр. д. № 1024/2014 г. на IV ГО на ВКС и определение № 270/24.07.2014 г. по гр. д. № 7159/2013 г. на IV ГО на ВКС, Определение № 534 от 8.12.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 1135/2016 г., I т. о., ТК/.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата № 1, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес, възнагражденията са следните: при интерес от 1 000 до 10 000 лв. – 400 лв. + 10 % за горницата над 1 000 лв. При спазване на посочените правила в настоящия случай минималният размер на адвокатското възнаграждение е 1 300 лв. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС, за регистрираните адвокати по ЗДДС, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, което се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В настоящия случай адвокат П. К. е регистриран по ЗДДС и адвокатското възнаграждение се претендира с ДДС.

Следователно при спазване на посочените правила минималният размер на дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат П. К. е в размер на 1 560 лв. с ДДС /1 300 x 20% = **1 560 лв./**.

Съдът намира, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което следва да намали претендираното адвокатско възнаграждение до минимално предвидения размер от 1 560 лв.

С оглед изхода на делото „С.“ ЕООД следва да заплати на С. Н. Н. направени пред въззивния съд разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 560 лв. и държавна такса в размер на 200 лв.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 651/15.07.2022 г., постановено по гр.д № 961/2022г. на Районен съд - С.З. като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от „С.“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.Р., ул.Трапезица № 8Б против С. Н. Н. с ЕГН ***** от гр.С.З., бул.*****, , със съдебен адрес: гр.С.З., бул.*****, чрез адвокат П. К. за признаване на установено, че С. Н. Н. дължи на „С.“ ЕООД сумата в размер на 10 000 лв., представляващи неизплатено задължение по Запис на заповед от 09.08.2021 г. ведно със законната лихва върху сумата, считано от 02.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, за изпълнението на което е издадена заповед № 1851/04.11.2021 г. за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч. гр. д. № 5007/2021 г. по описа на Районен съд – С.З. **като неоснователен.**

ОСЪЖДА „С.“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.Р., ул.Трапезица № 8Б **да заплати** на С. Н. Н. с ЕГН ***** от гр.С.З., бул.*****, , със съдебен адрес: гр.С.З., бул.*****, чрез адвокат П. К. направените по ч.гр.дело №5007/2021г. по описа на Районен съд – С.З. **разноски в размер на 60 лв.**, направени пред първоинстанционния съд **разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 996 лв. и** направени пред въззивния съд **разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1 560 лв. и** държавна такса в размер на 200 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____